

1

La baralla

Aquell matí de dissabte, la Sara observava el **dragonet** que cada nit apareixia sota el **llum** de la paret del pati. Tot i que era de dia, l'animal seguia adherit a la façana com si fos un **tatuatge**. La Sara meditava sobre l'avorrida vida dels dragons quan va sentir uns **CRITS** que venien de la plaça.

—Jo l'he vista primer! És meva! —cridava la Tomasa Pocatraça.

—I què més! Jo l'he trobada! És ben meva! —repetia el Valentí Valent, que es negava a donar-li allò que amagava.

La Sara va córrer a posar-hi pau i, en el moment d'arribar a la plaça, la Tomasa es llançava **damunt** del Valent amb la boca **oberta** a punt de mossegar-lo.

—Ja n'hi ha prou! Sigui el que sigui el que us passa, heu d'arreglar-ho parlant-ne! —va cridar la Pegues.

La Tomasa va tancar la boca i, amb els ulls plens de **ràbia**, va respondre:

—No hem de parlar de res! La **DENT** de dinosaure és meva! Jo l'he vista primer!

—I jo l'he treta de l'**escletxa** on era amagada perquè tu, en lloc de mans, tens martells! —va defensar-se el Valent.

La Pegues es va gratar el cap. Trobar una solució no era gens fàcil. Mentrestant, la Tomasa i el Valent cridaven:

La dent és meva!

Jo l'he vista primer!

Dóna-me-la. És meva!

Jo l'he treta d'on era!

La Sara va pensar i pensar, i després de donar-hi unes quantes voltes va trobar la resposta adequada.

—Una dent de dinosaure és una troballa supermegaimportant. No us la podeu quedar ni l'un ni l'altre. —La Tomasa i el Valent van callar de cop i la Sara va afegir—: L'heu de portar al Museu. Allà l'estudiaran i la posaran en una **vitrina**.

—La Sara té raó —va respondre la Tomasa—. La dent és un tresor que ha de ser de tothom.

—I un rave! Si els del **MUSEU** volen una dent de dinosaure, que agafin una pala i la busquin ells! —va concloure el Valent, decidit a quedar-se-la.

Deu minuts més tard, tots els de la colla eren a la **plaça**. El Jaume Genial, el Quim Consciència, la Berta Bufona, el Camil Perd-el-fil i el Pau Caguetes estaven impacients per veure la dent de la discòrdia. La Bufona va **e s t i r a r** el coll i va dir que el seu avi deia que el seu rebesavi parlava que havia sentit explicar a la seva tieta àvia que, a prop del poble, feia milions i milions d'anys, hi **pasturaven** ramats de dinosaures.

—Quina passada! —van exclamar tots.

El Valent estava megaorgullós de ser el propietari d'aquell **fòssil** que tots volien veure. El Valent va estirar el braç i, a poc a poc, va obrir la mà: al mig del palmell hi va aparèixer una mena de pedra de color **marró** merda.

El Pau Caguetes, tan bon punt va sentir parlar de **dinosaures**, va encongir-se com un jersei de llana.

—N'estàs segur, que això és una dent de dinosaure? —va preguntar el Consciència, que no ho veia gens clar.

—Sí que ho és! —va cridar el Valent, ofès.

De sobte, es va sentir una **RIALLA** que venia del cel. Tots van alçar el cap i van veure la Fiona Fastigosa asseguda a la **branca** de l'alzina del mig de la plaça.

—Gamarús! Ignorant! —va exclamar la Fiona, que, d'un salt, va ser a terra—. Que no ho veus? Això és una dent de vaca!

—**Hij! Hij! Hij!** —va riure la Tomasa, mentre el Valent observava la dent amb una ganyota de **fàstic**.